

Stefanie Höfler

Philip Waechter

Kriebels in Anna's buik

Een zomer vol vrolijke, boze, onzekere
en dappere momenten

Vertaald door Enne Koen

DE FONTEIN

Wat Anna zegt

Anna is soms helemaal gevuld met donkerblauwe wolken, maar meestal is het lichtgeel in haar hoofd.

Anna is nieuwsgierig. Toch verstopt ze zich liever dan dat ze vraagt wat ze wil weten. Want haar stem is eigenlijk te zacht voor het stellen van vragen.

Maar meestal komt ze toch alles te weten.

Oké, misschien iets later dan de rest.

Maar het lukt haar toch, omdat ze goed om zich heen kijkt.

Als Anna lacht, dan liever zachtjes, hoewel ze soms zo hard wil lachen dat ze omvalt. Maar dat kun je aan de buitenkant niet goed zien.

Anna verheugt zich erop om naar school te gaan.

En toch kriebelen de zenuwen elke ochtend bij het opstaan door haar buik. Het begon al met Pasen.

Anna heeft klimangst.

Maar Anna is geen watje.

Anna is niet dapper.

Anna is normaal.

Gewoon Anna.

Wat de anderen zeggen

Anna is verslaafd aan chocoladetaart,
altijd heel voorzichtig,
een beetje bang op de fiets,
ongeveer elf centimeter te klein voor haar leeftijd,
de enige grote zus die het direct aanvoelt wanneer er knuffels
nodig zijn.

Anna kan bijzonder precies kijken,
ze heeft de mooiste hoektanden op aarde,
is ze een meisje, of een vlinder die nog niet helemaal uit zijn
cocon is gekropen?

Gek genoeg is ze nog nooit van een tafel, stoel, boom, dak of
klimrek gevallen.

Al zolang ze leeft, wordt ze erg verlegen van vreemden.

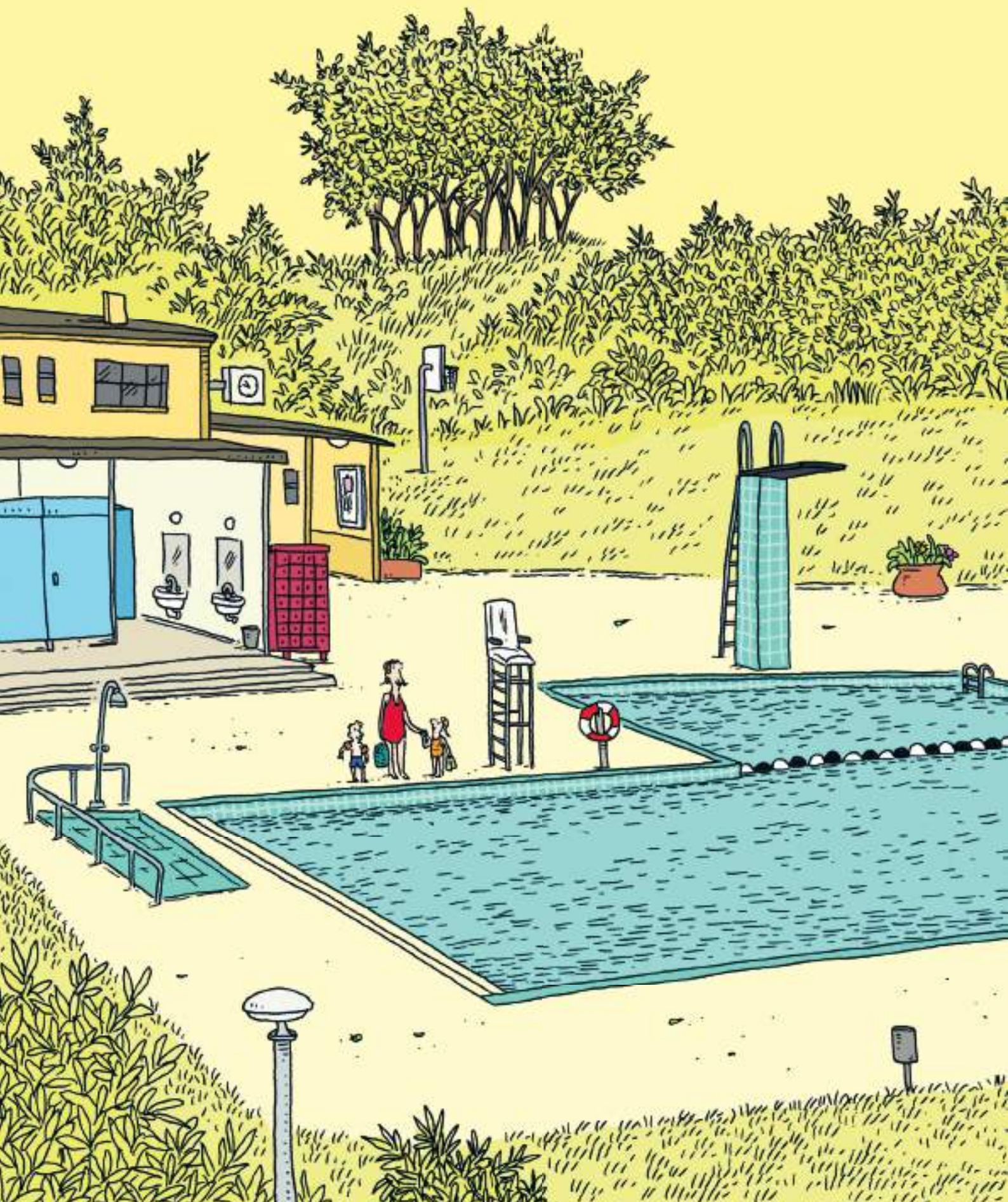
Soms een echte kattenkop.

Een slechte eter.

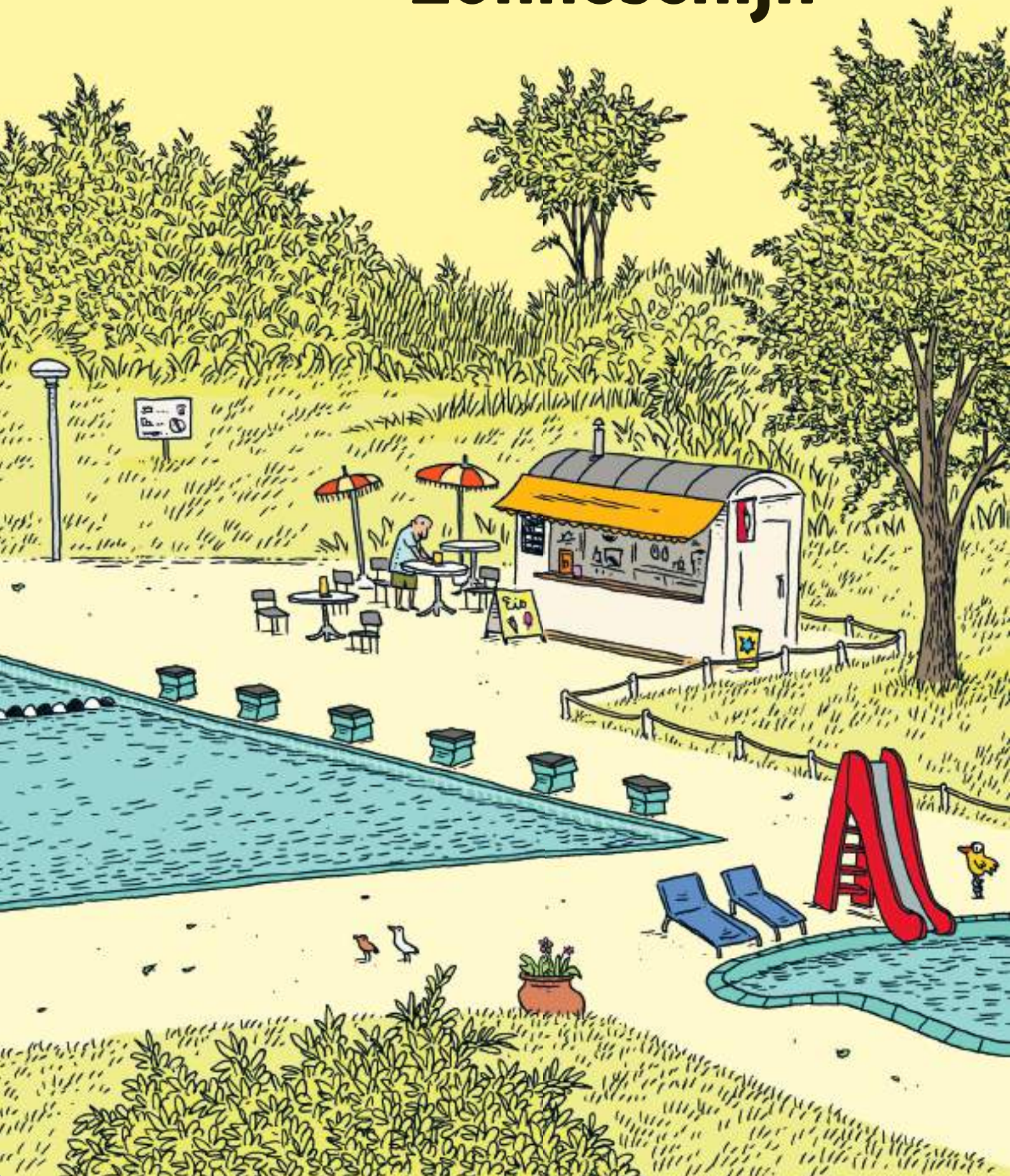
Knutselkoningin.

Gewoon Anna.

Zonneschijn

Zevenschoon

Achter het grote, felgele huis aan het eind van de straat is een tuin.

De tuin wordt aan de ene kant omheind door een laag muurtje en een vijgenboom en aan de andere kant door een grote rododendronstruik.

Daartussen ligt een zee.

De zee is er niet altijd natuurlijk, alleen vandaag, en misschien morgen ook nog, of tot het weer eens regent. Er zwemmen vissen in met gele stekels, blauwe haaien en ook nog een bruingroene schildpad. En er drijft een rood schip. Midden op de zee, op het rode schip, zitten Anna en Max. Want zij hebben de zee, met alles erin, getekend met krijt. Max zit voor. Hij mag het schip besturen. Omdat hij het kleine broertje is en heel graag de stuurman wil zijn.

Max is gek op alle schepen, maar vooral op ruimteschepen. Anna zit gehurkt achter Max. Ze tuurt over de getekende zee, op de uitkijk voor gevaar, want zij is de grote zus. En ze heeft heel goede ogen.

‘Voorzichtig, een rots!’ roept Anna af en toe. Het woord rots leerde ze vanmorgen op de kleuterschool toen Felicitas het piratenboek voorlas.

Rots, het klinkt zo mooi, als een kleine golf die schuimt. En het rijmt op bots. Maar botsen op een rots is gevaarlijk.

Daarom stuurt Max het schip weg uit de gevarenzone. Hij duwt het roer woest naar rechts en het schip schommelt gevaarlijk.

Omdat Max niet lang stil kan zitten, gaan ze uiteindelijk voor anker. Max mag een stukje zwemmen in de zee. Hij peddelt met zijn armen en laat alle vissen schrikken.

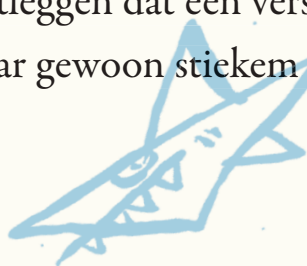
Het is maar goed dat de zee niet echt is. Max kan helemaal niet zwemmen.

Anna heeft geen zin om te zwemmen. Ze tekent een zeil op het schip. Een groot, lichtblauw zeil. Net als het zeil klaar is, landt er iets op de mast. Iets heel kleins, rood met zwarte stippen.

‘Max!’ roept Anna, ‘We hebben een verstekeling!’

‘Waar? Wat?’ roept Max, ‘Wie heeft er stekels?’

Anna moet eerst uitleggen dat een verstekeling helemaal geen stekels heeft, maar gewoon stiekem wil oversteken.

‘Dat mag niet.’ Max wil het lieveheersbeestje van het zeil vegen.

‘Niet doen!’ zegt Anna en trekt Max weg.

‘Waarschijnlijk weet het lieveheersbeestje niet eens dat hij midden op zee zit!’

Ze houdt het kevertje haar wijsvinger voor. Hij kijkt naar de vinger en klimt erop.

Zijn pootjes kietelen Anna’s huid.

‘Maar ik ben stuurman, ik bepaal wie mee mag!’ zegt Max.

‘We brengen hem gewoon naar het volgende eiland,’ stelt Anna voor, en Max vindt het goed.

Hij stuurt het schip door een storm naar de overkant. En al die tijd houdt Anna de verstekeling verborgen in het holletje tussen haar handen.

Af en toe kijkt ze naar hem en telt zijn stippen. Het zijn er zeven. En daarom noemt ze hem Zevenschoon, zoals het sprookje.

‘Amerika!’ verkondigt Max dan eindelijk, dat is het enige land dat hij, naast Nederland, kent.

‘Zo, Zevenschoon,’ zegt Anna tegen het lieveheersbeestje, ‘Ik zet je aan land.’ En ze draagt het kevertje een heel eind door de zee tot aan het lage muurtje. Daar zet ze hem neer. De kever draait zich om en krabbelt ervandoor. Anna en Max zwaaien hem na.

Zonnevlekkenmiddag

Soms zitten Anna, mama en Max 's middags op het grote, gekleurde tapijt in mama's slaapkamer.

Het tapijt is stevig en zacht. Anna zit in het midden.

Mama zit aan haar ene kant en Max aan haar andere.

En om hen heen tekent de zon een vierkant, omdat hij 's middags recht door mama's slaapkamerraam naar binnen schijnt.

Misschien spelen ze UNO of doen ze Memory. Of mama leest een verhaaltje voor. Of Max vertelt een van zijn kinderachtige grapjes. Het maakt eigenlijk niet uit wat ze doen.

Op zo'n middag wil Anna geen nieuwe puzzel, ook geen lang haar, niet dezelfde regenjas met bloemetjes die Laila heeft en zelfs geen chocoladetaart.

Want op een middag als deze, is alles wat ze doet goed. Precies goed.

En alles wat ze heeft, is genoeg.

Ook al weet Anna niet hoe dat komt, door mama of Max of door haarzelf of misschien door de vlekken die de zon maakt op het kleed.

Ja, het zijn waarschijnlijk de zonnevlekken die op de een of andere manier bij Anna naar binnen zijn gekropen zonder dat ze het doorhad, misschien wel via haar oor.

De vlekken geven Anna hetzelfde gevoel als een enorm stuk chocoladetaart. Met chocoladeglazuur én hagelslag.

*Voor mijn ouders en mijn kleine broertje Flo, van wie ik het geleerd heb.
Voor Christoph, Johanna en Wenzel, met wie ik het elke dag opnieuw beleef.
En voor Barbara, die zo vaak om dit boek gevraagd heeft, tot ik zin had om ze te beschrijven:
alle stille en luide gevoelens waaruit een leven bestaat.*

S.H.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Ameisen in Adas Bauch*

© 2024 Stefanie Höfler

© 2024 Beltz & Gelberg in the publishing group Beltz – Weinheim Basel

Voor deze uitgave:

© 2025 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Enne Koens

Omslagafbeelding en illustraties: Philip Waechter

Grafische verzorging: Sander Pinkse Boekproductie

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 7751 4 (e-book 978 90 261 7874 0)

NUR 281